Phần Mở Đầu

Ba Xác Chết Lạ Lùng

Hai thây người nằm sóng sượt trên vũng máu quánh khô, da thịt đã dấy rữa, bốc lên mùi tanh hôi nồng nặc lợm cả giọng…

Trên hai xác chết nọ lại chồng chất thêm một xác thứ ba. Một điểm rất lạ là xác chết ấy vẫn giữ vẻ ngồi xổm, hai chân gác choàng lên bụng hai xác chết phía dưới.

Sở dĩ thân hình của xác chết thứ ba vẫn ngồi vững như thế là nhờ mũi trường kiếm đã đâm thấu từ sau lưng suốt đến phía trước bụng dưới kẻ bạc số, và đầu mũi kiếm xuyên xuống lồng ngực của xác chết thứ nhất.

Hai bàn tay của kẻ chết ngồi ấy lại còn túm chặt hai mảnh áo của hai xác chết nằm dưới chân.

Nếu tinh mắt một chút, sẽ nhìn thấy trên hai vạt áo mà xác chết thứ ba đang níu cứng kia ngoằn ngoèo dày đặc những giòng chữ máu ti ti…

Lạ hơn nữa là chung quanh ba xác chết ấy hơn ba mươi người xúm xít vây tròn với một khoảng chu vi cách trung tâm điểm non trượng.

Những người ấy đủ cả hạng già, trẻ, gái, trai, tăng có, tục có, mà đạo cũng chẳng hiếm.

Tất cả đều lăm lăm khí giới, hoặc kiếm hoặc đao, hoặc roi hoặc gậy, gườm gườm lẫn nhau, thế như sẵn sàng xâu xé nhau một mất một còn.

Ba xác chết đều sắp sửa sình rữa, trên thi hài họ lại không một trang sức gì quý giá, đoàn người nọ chẳng nệ thúi hôi, xúm xít một nơi để mưu định tranh giành vật chi?

Ngắm kỹ họ, toàn là những kẻ no cơm ấm áo, huyết khí phương cương, nào phải là hạng rạc rài đói khát đến độ chẳng có miếng ăn, kéo tới đây hòng tranh chia thịt chết đỡ lòng?

Hay họ kéo đến vì một mối thù sâu chưa báo, quyết phanh thây xác chết để rửa hờn?

Lại càng không phải nữa, vì nếu nhìn vào ánh mắt họ sẽ bắt gặp những tia phản quang lộ liễu một sự tham vọng, một sự thèm thuồng tuyệt độ, đang cùng đổ dồn lên hai vạt áo đầy chữ máu li ti kia.

Thì ra hai xác chết nằm dưới đất là Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, hai nhân vật võ công siêu đẳng hiện thời, hai tay cột trụ kinh thiên của võ lâm đương kim. Tài nghệ của họ gần như đạt đến mức thượng thừa, không một nhân vật thứ ba nào trong thiên hạ sánh kịp.

Vì ganh đua nhau ở tiếng tăm, hai người cùng hẹn đến ngọn Thiên Sơn, lựa tuyệt đỉnh Ma Vân Phong này để ấn định võ công hơn kém hầu phân rành ngôi thứ ai là bá chủ võ lâm!

Nhưng rốt cuộc cả hai cùng trọng thương tử mạng. Và trước giây phút lìa xa thế sự, họ cố gắng sức tàn, dùng máu của mình chép ghi tất cả võ công sở đắc một đời lên hai vạt áo, hầu lưu lại thế nhân chút ít tiếng tăm vang dậy vừa qua…

Họ ngờ đâu vì hành động đam mê danh vọng ấy đã đem lại cho võ lâm một cơn phong vũ hãi hùng…

Vì toàn thể anh hùng hai cánh Hắc Bạch của khắp trời võ lâm nghe được tin ấy đều đổ xô nhau đến Thiên Sơn để mong đoạt lấy hai mảnh huyết thư ghi trên hai vạt áo của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, với hy vọng trở thành một cao thủ thượng đẳng trong thiên hạ, chiếm ngôi bá chủ võ lâm mà từ trăm năm nay chưa có người kế vị.

Do đấy mà giòng người cứ như thác lũ đổ đến Thiên Sơn, nhưng kẻ ra đi rất nhiều, người được trở về gần như chẳng có…

Và xác chết thứ ba kia chính là một trong những kẻ dại dột vì tham vọng đã bỏ thây nơi đỉnh vắng, không một thân nhân họ hàng nhỏ lệ tiễn đưa…

Ma Vân Phong cứ thế ngày thêm ngày nhuộm hồng sắc máu. Ngọn Thiên Sơn càng lúc xương trắng lợp bít lối đường…

Thứ nhứt là trên quan lộ từ ải Ngọc Môn dẫn đến Thiên Sơn, chỉ mới mấy hôm mà mười xác chết đã phơi dọc ngang khắp lối.

Khiếp hãi nhất là những nạn nhân ấy trên thi thể họ luôn luôn được ghim một trong năm tín vật lạ thường.

- Lục Vũ Lịnh Tiễn
- Xích Diệp Phù
- Lam Lân Chủy Thủ

- Bạch Cốt Phan
- Hắc Thiết Tử Bài

Nhưng lòng tham đã khiến kẻ còn sống quên cả hiểm nguy, chẳng sờn cái chết, người trước ngã gục, người sau chần chừ giây phút lại lục tục tiến liên.

Nhẩm tính từ sơ khởi ngày mà Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân vì ấn chứng võ công cùng thảm tử đến giờ thì vỏn vẹn chỉ có ba mươi nhân vật lọt đến tận Ma Vân Phong.

Họ đến nơi để rồi trố mắt thèm thuồng nhìn vào hai xác chết cùng cái xác thứ ba đang khư khư giữ chặt đôi vạt áo huyết thư, mà không ai dám tiến lại gần.

Vì trên một châu vi rộng quanh ba thi thể, chẳng biết từ lúc nào cắm bao vòng một loạt năm tín hiệu rùng rợn kia…

Với tín hiệu mang đầy chết chóc ấy, chứng tỏ là năm chủ nhân của năm tín hiệu trên đã có mặt nơi nầy, và hai vạt áo quý báu kia đã về phần của họ. Kẻ nào dại dột tiến lên là rước lấy cái chết.

Đã thế, sao họ chẳng lấy đôi mảnh áo huyết thư đi cho rồi, mà còn nấn ná nơi nầy để thị uy thiên hạ với ý định gì?

Thoạt đầu mọi người ngạc nhiên, nhưng rồi họ cũng hiểu.

Có lẽ tài nghệ của năm nhân vật ghê gớm nọ tương đương nhau, và nếu kẻ nào trong bọn tham lam tiến lên cướp trước, sẽ bị bốn người còn lại hợp sức triệt hạ ngay.

Do đó mà họ không dám thực hiện tham vọng, đành lưu tín vật lại và cùng rút lui gườm nhau chờ đợi cơ hội…

Trong số ba mươi cao thủ đến được Thiên Sơn, có chín người rất khác thường với sắc phục giống nhau như đúc: đều chít khăn đen, mặt bao kín, đôi nhãn quang cực kỳ tinh diệu chứng tỏ họ cũng mang một võ công phi phàm.

Có lẽ những cái chết rùng rợn mà họ mục kích ở dọc đường đã khiến họ se lòng trước năm tín hiệu, nên dáng sắc người nào cũng lộ vẻ trầm ngâm…

Thời gian trên đỉnh Thiên Sơn cứ thế mà nặng nề trôi dần.

Ngày hết rồi đêm về…

Đột nhiên, người đứng vào hàng thứ ba trong số chín người khăn đen bịt mặt khẽ nhích đôi vai, chân trái di động tới trước nửa bước, thế như muốn xông lên.

Người đứng ở chót đầu vội đưa tay gạt phăng y lùi trở lại nguyên chỗ.

- Tam đệ, không được đâu!

Liền theo đó, một giọng nói sắc lạnh nghe như từ xa vọng lại như phát xuất cận một bên.

- Hừ! Ngươi muốn nếm thử thanh Lam Lân Chủy Thủ đấy chăng?

Lại một giọng khác vang lên, nhưng lần nầy đúng là âm thanh của một nữ nhân.

- Hừ! Đừng mơ vọng mà uổng mạng!

Giọng nói dường như phát lên tự dưới lòng đất ngay chỗ họ quây quần…

Kế tiếp là giọng khàn khàn của một cụ già.

- Lão phu nếu cần cùng chẳng ngại chi gây sự với chín môn phái lớn! Nếu kẻ nào động đến hai chiếc áo lập tức chết ngay, chết không một tiếng rên.

Ngay sau đó một chuỗi cười the thé mai mỉa.

- Chà, nói sao nghe lớn lối quá, không thẹn à?

Quả đúng như chỗ dự đoán của ba mươi cao thủ, nhân vật của chín đại môn phái lớn hiện có mặt tại cục trường.

Chủ nhân của năm tín hiệu thay thế tử thần kia đang thế gườm gườm nhau không rõ từ bao lâu và hiện núp phục quanh quẩn đâu đây, nhưng khó đoán rõ chốn nào?

Có lẽ họ vừa canh chừng kẻ khác lại, vừa chờ dịp thanh toán lẫn nhau?

Trong tình thế đó, thử hỏi ba mươi cao thủ kia nào dám làm gì?

Lại một thời gian im lặn nặng nề trôi qua…

Bất thình lình gã khăn đen thứ ba lúc nãy vụt thét to một tiếng lắc mình vọt lên cao vút ba trượng, tay trái cầm quả chùy hình bát giác, tay mặt hộ cho trước ngực, sà thẳng về hướng ba xác chết nọ.

Lập tức, từ bốn bên cục trường vang lên những chuỗi cười quái đản với tất cả sắc thái âm thanh. rùng rợn…the thé…lạnh lẽo, hiểm ác.

Và ba mươi cao thủ trên cục trường bỗng thấy mắt mình hoa lên vì những sắc lam, hồng, đen, trắng mờ mờ ảo ảo như sương khói như tuyết lồng.

Những màu sắc như đồng thời gian nhoáng lên và tủa thẳng về phía bóng gã khăn đen nọ…

- Trời!

Sau tiếng thét não nùng như xé thủng không gian, thân hình to béo của bóng đen nọ rơi huych trên mặt tuyết, máu từ cửa miệng ồng ộc vọt trào, nơi ngực cắm sâu

một ngọn chủy thủ màu lam chạm hình vảy cá, đầu chuôi vẫn còn rung rung, máu tươi từ vết thương chảy ướt sũng cả người.

Nơi Thiên Linh Cái gã còn bị cào mất sạch da đầu, để lộ chiếc sọ trăng trắng hồng hồng của màu xương pha chất máu. Thái Dương huyệt lại in rõ một vết máu đỏ hình chiếc lá. Sống mũi cắm phập một chiếc lông xanh. Sau lưng y qua lớp áo đen nát bấy, bày rõ dấu một bàn tay đen thẫm như mực tô.

Tuyệt đỉnh Thiên Sơn sau phút giây huyên náo bỗng chốc lặng trầm như cũ. Tất cả anh hùng hiện diện đều thất sắc nhìn nhau, mồ hôi từng hột toát ướt da lưng, dù rằng họ đang đứng giữa vùng núi tuyết với khí lạnh căm căm…

Giữa lúc mọi người đang đắm chìm trong sự hãi hùng tuyệt độ, bất thần có tiếng vó ngựa từ xa xa lồng lộng thoáng gần.

Vừa mới nghe tiếng vó nện cách xa trên mấy dặm, trong loáng mắt đã nghe rõ dưới chân non rồi…

Một con ngựa bạch đặc biệt với chùm lông gáy đỏ thắm, càng tăng thêm màu lông như tuyết trắng mướt, vó câu tuy bổ nhịp ung dung nhưng sức nhanh ngoài vòng tưởng tượng.

Chỉ thoắt mắt là người và ngựa đã tiến tới diện trường và dừng hẳn lại.

Quần hùng cùng xoay mắt nhìn chằm chặp kỵ khách áo trắng, khăn trắng, mặt bao kín cũng bằng vuông vải trắng, đang ngồi chễm chệ trên lưng tuấn mã…

Và tất cả cùng buột miệng khẽ kêu lên:

- Ồ…Liệt Mã Cuồng Sanh!

Diện trường đang im lặng vụt chốc vang lên những tiếng bàn tán xì xầm…

Vì con người có cái tên Liệt Mã Cuồng Sanh ấy hành tung rất lạ thường, có mặt bất cứ nơi nào có cuộc tụ họp của võ giới. Gót chân y cơ hồ dẫm khắp các hiểm hóc của vòm trời võ lâm.

Không một ai biết rõ lai lịch của y, cũng không một ai thấy mặt thật của y…

Tuy mới xuất hiện mấy năm gần đây trên giang hồ, không bao giờ y khoa trương vũ công, nhưng ai ai cũng hiểu y hoài bão một tuyệt học siêu kỳ…

Ngựa dừng vó, người bất động mà khắp cả quần hào nơi cục trường cũng bất động hồi hộp theo dõi cử chỉ của kẻ mang danh hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh…

Nhưng chủ nhân năm tín vật chừng như hơi nao núng nên không thể giữ được thái độ lặng im. Một giọng nói vẳng lên:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Ngươi đến đây với ý định đoạt hai mảnh vạt áo vấy máu đấy à?

Vờ ra vẻ kinh ngạc, Liệt Mã Cuồng Sanh đáp:

- Hừ! Không muốn chiếm vật ấy thì còn ai đến cảnh giá buốt nầy làm gì?

Cùng nói lời thốt, y đảo mắt nhìn quanh bốn bề. Tia mắt chói ngời như điện lạnh của y chợt dừng lại trên xác chết của gã áo đen bịt mặt. Một tiếng hừ lạnh nhạt lại từ sau khung lụa trắng vang ra.

Lại một giọng khác tiếp nối:

- Liệt Mã Cuồng Sanh, ngươi đến hơi trễ đấy! Nên bỏ ý định ấy là hơn!

Liệt Mã Cuồng Sanh cười to.

- Bình sanh ta chưa hề bỏ dở một ý định nào, muốn là nhất định phải làm ngay!

- Hừ, hừ…ngươi cuồng ngạo đến mực xem thường cái chết…

Nhưng kẻ bí mật chưa kịp trọn lời, con tuấn mã lông trắng gáy hồng bỗng ngẩng đầu hí lên một tiếng dài, thanh âm lồng lộng như vút tận mây cao…

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng bật ra một chuỗi cười ngạo nghễ.

- Liệt Mã Cuồng Sanh nầy, cái tên nêu cái nết, đã quen tánh cuồng mất rồi, quen từ lâu lắm!

Chuỗi cười vụt đứt ngang, con tuấn mã gáy hồng bỗng thình lình chồm cao bốn vó phóng thẳng vào ba xác chết nơi giữa cuộc trường.

Vèo!...

Soẹt…soẹt…

Với một thủ pháp nhanh như điện xẹt, Liệt Mã Cuồng Sanh trong chớp mắt đã rứt phăng được hai mảnh vạt áo trên thi hài hai bậc kỳ tài…

Rồi nhanh như chớp, con bạch mã gáy hồng lại cất vó lên cao bắn khỏi cuộc trường như bay.

Năm giọng hú quái dị cấp thời cùng vang lên, thanh âm chứa đầy căm hờn phẫn uất…

Lồng theo đấy là năm luồng hào quang xanh, đen, lam, hồng, trắng tua tủa vút theo chân bạch mã… Nhưng vô ích!

Thớt bạch mã như chiếc lông hồng theo cơn gió lao đi vùn vụt, phút chốc đã vượt một quãng cách khá xa.

Chín tên khăn đen bịt mặt đùng đùng nổi giận, hét to một tiếng phóng mình đuổi theo…

Mười tám cánh tay của họ đồng thời đưa ra, mười tám đạo kình phong tua tủa lao vút tới trước. Kình khủng hơn nữa là mười tám đạo kình phong hợp lại thành một, tạo nên một sức mạnh phi phàm, ào ào như luồng bão quét…

Liệt Mã Cuồng Sanh đang thế vọt ngựa trên cao, trước sự tấn công bất ngờ ấy quả không sao tránh kịp…

Sau một tiếng "hự" nặng nề, chàng phun vọt ra một hơi mấy ngụm máu tươi, cúi rạp mình trên lưng ngựa, mặc cho luồng kình phong đẩy bắn xuống sườn non.

Sức ngựa đã nhanh, lại cộng thêm tốc độ của đà chưởng đưa tới thoáng chốc đã mất hút về xa…

Cục trường sau một lúc nhốn loạn, tất cả nhìn nhau tưng hửng rút lui.

Chủ nhân năm tín vật cũng mạnh ai nấy rời bỏ chỗ ẩn núp lầm lũi rút êm.

Trên gương mặt của mỗi người hiện rõ căm hờn và luyến tiếc…

Từ đó không ai biết được tung tích của người kỵ mã lãng du vận áo trắng, chít khăn trắng, mặt bao kín tên gọi Liệt Mã Cuồng Sanh ẩn tích về đâu?

Và năm chủ nhân tín vật giết người không nháy mắt cũng từ khi ấy vắng bóng giang hồ.

Thế rồi bỗng dưng mười năm sau…

Convert To PDF - Phương Vô Kỵ
- May 2003 -